Выходить у Львовѣ
дня (крôмъ недѣль и кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и експедиція пôдъ ч. 8 ул. Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ, въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 156. Недѣля 14 (26) Липня 1891. Рôкъ I.

Француска ескадра въ Кронштадтѣ.

По вôдновленю тридержавного союза и по гостинѣ цѣсаря Вільгельма въ Лондонѣ, отже по двохъ важныхъ подѣяхъ на заходѣ Европы, наспѣли двѣ другй, якъ бы у вôдповѣдь першимъ, на всходѣ Европы, а то приѣздъ французскои ескадры до Кронштадту и гостина сербского короля Александра на петербургскôмъ дворѣ. Подѣѣ тй не суть такъ безъ нѣякои звязи зъ собою; то догляне кождый, хочь бы и не політикъ. Вôдъ самого початку, скоро лишь появилась перша вѣсть о заходахъ около вôдновленя тридержавного союза, розôйшлась и чутка, що француска ескадра выплыне на россійскй воды. Теперь же, коли вôдновлене того союза сталось довершеным фактомъ, и коли зближене Англіи до Нѣмеччины и тридержавного союза, стало очевиднымъ, показалась и потреба заманіфестувати тымъ бôльше и яснѣйше дружбу Россіи зъ Францією. Ба, мимо волѣ приходить теперь на гадку статія брюксельского *Nord*'а, що теперь наспѣла пора заключеня дѣйстного союза мѣжь обома сими державами, бо инакше тридержавный союзъ станесь за надто великою притягаючою силою и готовъ ще спонукати другорядни державы станути по его сторонѣ и таки совсѣмъ вôдокремити Россію и Францію въ Европѣ. Показалась отже конечна потреба дѣланя изъ стороны обохъ сихъ державъ. Якй будуть результаты того дѣланя, годѣ …нѣ сказаты, але то рѣчь певна, що якъ приѣздъ французскои ескадры такъ и гостина сербского короля, мають въ собѣ спору часть демонстраційного значѣня. Особливо можна то сказаты о французскôй ескадрѣ и таке значѣне дають ѣй навѣть вôдзывы россійскои прасы, та незвычайный способъ еи принятя и угощеня въ Кронштадтѣ. Ось якъ вôдзывають ся н. пр. *Петерб. Вѣдом.*: „Нинѣ, коли Франція станула зновъ на вершку силы, побутъ французскои ескадры и сердечне принятє еи зô стороны Россіи, не позбавлене великого значѣня політичного, а тѣсна лучнôсть интересôвъ французскихъ и россійскихъ, та взаимне зближене обохъ державъ, затемнюе всякй комбінаціи політикôвъ тридержавного союза, а въ Берлинѣ, Вѣдни та въ Лондонѣ не безъ пôдставы споглядають такъ пôдозрѣваючо на скрѣплене вôдносинъ межи Францією а Россією. Вôдроджена Франція, кôнчать *Петерб. Вѣдом.*, може вже теперь смѣло и зъ погордою поглядати своимъ скрытымъ и явнымъ ворогамъ просто въ очи, бо мае за собою щирыхъ приятелѣвъ, на котрыхъ може числити, а котрй еи не заведуть.“

Розумѣе ся, що вôдповѣдно до значѣня гостины французскои ескадры на россійскихъ водахъ, буде и еи приняте. Доси ще не маемо точныхъ вѣстей о еи принятю и угощеню, але вже тй вѣсти, якй наспѣли, кажуть догадувати ся, що оно буде величаве и остентаційне. Пôвнôчна аґентія подае дуже подрôбно всѣ приготовленя, якй зроблено на приняте французскои ескадры. Крôмъ обѣдôвъ, — каже — якй выдадуть для пожаданыхъ гостей: зарядъ маринарки, городскй рады Кронштадту и Петербурга, петербургскій Яхтъ-Клюбъ рѣчный и французка кольонія въ Петербурзѣ, та станъ купецкій, постановлено такожь угостити и французкихъ морякôвъ. Яко надзвычайный доказъ чести треба уважати, що мешканцѣ мѣста Кронштадту якъ въ день приѣзду ескадры, такъ и дня, въ котрôмъ мѣсто дасть бенкетъ для французскихъ гостей, постановлено домы декорувати а вечеромъ илюмінувати. Щось подôбного намѣряють зробити и мешканцѣ Петербурга. Зъ пышныхъ видôвъ прибутя французкихъ кораблѣвъ военныхъ, повитаня ихъ фльотою россійскою и публика, котра сотками пароходôвъ прибуде до Кронштадту, мають ся зняти фотоґрафіи и т. д.

На приняте французскои ескадры въ великôмъ портѣ кронштадскôмъ уставилось було 12 военныхъ кораблѣвъ россійскихъ и чотири лоди торпедовй а въ маломъ портѣ чотири кораблѣ военнй. Крôмъ того выплынули на море сотки приватныхъ кораблѣвъ и лодей а всѣ були такъ само якъ и форты та домы кронштадскй святочно украшенй. Скоро лишь вчера появилась на овидѣ ескадра, заразъ окружило еи множество россійскихъ пароходôвъ, украшеныхъ россійскими и французскими хоругвами а вôдтакъ роздалось грôмке „Гурра!“ и „Най жие Франція!“ и музика заграла марсиліянку. Коли оденъ корабель французскій вывѣсивъ россійску флягу, вôдозвавъ ся зъ обохъ сторôнъ гукъ пушокъ а залога россійска повитала гостей грôмкимъ „Гурра!“ Опôсля выѣхавъ адміралъ Крыловъ противъ ескадры и выйшовши на помôстъ французского корабля адміральского, повитавъ тамъ адмірала Жервого въ имени вел. кн. Алексея а депутація репрезентантôвъ прасы и артистôвъ вручила адміралови хлѣбъ и соль. Рада мѣста Петербурга постановила вручити кождому кораблеви французскому для официрскои менажи срѣбный збанокъ.

Царь и вел. кн. Алексій будуть принимати у себе на авдіенціи французскихъ официрôвъ а петербургска рада вызначила 15.000 рублѣвъ на угощене французскихъ гостей. Въ пирахъ возьмуть участь такожь царь и вел. кн. Алексій, але зачувати, що постановлено не выголошувати бôльше тоастôвъ лишь чотири а то въ честь царя и президента Карнота и въ честь французскои та россійскои маринарки.

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше).

— А-но, дякувати Богу, що глянувъ на нашу недолю. Дерево есть, дѣвчина розпалила огонь, а бульбъ есть тôлько, що на два разы стане. Панъ-Бôгъ милосерный. Въ хатинѣ заразъ стане веселѣйше. Дѣвчина вже пôвтора дня не ѣла, то врадуе ся. Богъ милосерный!

Такъ собѣ мѣркуючи, нѣсъ въ однôй руцѣ дошки, а другою слѣдивъ що хвилѣ, чи бульбы не выпадають ему зъ-за пазухи. Нѣсъ скарбъ великій, тому пôдносивъ зъ вдячностію очи до неба и знову воркотѣвъ.

Думавъ я собѣ: вкраду, а ту безъ краденя зъ воза впало. Не ѣли мы, то будемъ ѣсти. Богъ милосерный. Мариська стане заразъ зô соломы, якъ довѣдаесь, що маю бульбу.

Тымчасомъ Марися вôдъ часу его выходу не рушала ся зъ соломы. Бувало, якъ Лавро приносивъ рано дрова, то напалила въ малôй печи, принесла воды, зъѣла, що було, а потôмъ цѣлыми годинами вдивлювала ся въ огонь. Глядала и она въ своѣмъ часѣ роботы. Еи навѣть наняли до *бордінґгоузу* до мытя горцѣвъ и до замѣтаня, але що не могли зъ нею розмовити ся и зле сповняла приказы, бо не розумѣла ихъ, то выгнали еи за два днѣ. Потôмъ нѣчого вже не шукала и нѣчого не найшла. По цѣлыхъ дняхъ сидѣла дома и бояла ся выйти на улицю, бо тамъ зачѣпали еи Ирляндцѣ и пянй корабельники. Черезъ се дармоване була она ще нещасливѣйша. Туга згризла еи, якъ иржа желѣзо. Була навѣть нещасливша, якъ Лавро, бо до голоду, до тыхъ всѣхъ мукъ, якй терпѣла, до того пересконаня, що нема для нихъ рады, анѣ спасеня, анѣ завтрѣшного дня, до страшнои туги за Липинцями, додавала ще тягару думка о конюсѣ Ивасю. Хочь вôнъ ѣй присягавъ и казавъ: „Де ты обернешь ся, тамъ и я оберну ся“, але она ѣхала тогды, щобы зôстати дѣдичкою и панею, а теперь якъ то все змѣнило ся.

Вôнъ бувъ двôрскимъ паробкомъ, мавъ и свою кольонію по батькахъ, а она стала така бѣдна, така голодна, якъ мышь въ липинецкôмъ костелѣ. Чи приѣде? А хочь бы и приѣхавъ, чи пригорне еи до серця? Чи скаже: „Марисю сердечна, якъ ты змарнѣла!“, чи може: „Забирай ся, ты дѣдôвска дочко!“ Якій же теперь еи посагъ? Лахи! Собаки гавкали-бъ на ню и въ Липинцяхъ, а таки щось еи тамъ тагне такъ, що душа рада бы зъ неи вылетѣти и швидкою ластôвкою летѣти понадъ водами и хочь умерти, кобы лишь тамъ. Тамъ вôнъ, Ивась! Чи памятае вôнъ еи, чи нѣ, але она его дуже любить. Лише при нѣмъ бувъ бы спокôй и радôсть, зô всѣхъ людей лише при нѣмъ однôмъ въ свѣтѣ.

Коли бувъ огонь въ печи и голодъ не доскулювавъ ѣй такъ дуже, якъ нинѣ, то поломѣнь, що шипѣла, стрѣляла искрами, пôдскакувала, миготѣла, неначе говорила дѣвчинѣ о Липинцяхъ и пригадувала, якъ давнѣйше зъ иншими дѣвчатами сидѣла въ чотирню при кужели. Ивась выглядавъ зъ алькиря и жартувавъ: „Марисю! пôдемо до попа, бо тебе люблю!“ А она ему вôдповѣдала: „Тихо, конюху!“ И такъ ѣй було добре, такъ весело на души, якъ и тогды, коли тягнувъ еи до танцю зъ кута на середину хаты, а она, закривши очи руками, шептала: „Иди-жь собѣ, бо встыдаюсь!“

Коли ѣй таке часомъ поломѣнь пригадувала, то слезы заливали еи лице, але теперь якъ огню въ печи, такъ и слѣзъ не було въ еи очахъ, бо кôлько слѣзъ мала, всѣ выплакала. Часомъ такожь здавалось ѣй, що спливають до грудей и тамъ еи дусять. Чула велику втому и знесилу; не ставало ѣй навѣть силы думати. Але впрочôмъ терпѣла покôрно и дивилась передъ себе великими очами, якъ птиця, котру мучать.

Гостина Русинôвъ въ Празѣ.

Про гостину Русинôвъ въ Чехахъ и ихъ приняте, подають чески ґазеты такъ обширнî справозданя а вôдъ поодинокихъ членôвъ рускои прогульки до Чехъ надходять такожь такъ численнî вѣсти, що годѣ намъ всего вôдъ разу подати, а годить ся все записувати, щобы нашî люде знали, якъ сердечно, якъ величаво Чехи гостили Русинôвъ у себе.

Мы вже доносили про те, що „Боянъ" мавъ дати въ середу концертъ въ ческôмъ театрѣ. Про той концертъ пише отже „Politik":

„Торжественне представленье на честь рускихъ гостей въ театрѣ народнôмъ вôдбуло ся вчера и вôдзначало ся властивымъ величавымъ настроємъ та доказувало, що зъ нашими рускими гостьми появивъ ся мѣжь нами сильный національно-характеристичный елементъ. Се можна було и бачити й чути. Очи могли любувати ся живописными строями рускихъ дамъ, котрî заповнили льожѣ въ партерѣ и въ першôмъ рядѣ, и котрыхъ принаднôсть гармоніювала дуже зъ выразистыми характеристичными лицями мужчинъ. Наша публика явила ся такожь дуже численно, театръ бувъ цѣлкомъ заповненый. Мы не похибнемо ся, коли скажемо, що сей незвычайный натовпъ и выжидане публики було выкликане рускимъ товариствомъ спѣвацкимъ „Боянъ" зô Львова, котрого концертъ становивъ одну зъ головныхъ точокъ проґрамы, щобы налюбовати ся рѣдкимъ музикальнымъ пиромъ. А результатъ вповнѣ вôдповѣвъ дожиданямъ. Мѣжь присутными видѣли мы богато знатныхъ особъ Праги. Д-ръ Ріґеръ, котрый якъ звѣстно, володѣє цѣлкомъ добре рускою бесѣдою и вôддаєсь щиро студіямъ руского народного житя, бувъ на представленю въ льожи першого поверха.

„Представленє зачало ся увертурою Сметаны, потôмъ наступивъ прольоґъ А. Е. Мужіка, котрый выголосивъ п. Слюковъ зъ сильною акцентацією, а до того навязалась апотеоза выставы краєвои. Творы сî приняла публика грôмкими оплесками. Теперь наступивъ концертъ товариства спѣвацкого „Боянъ" пôдъ проводомъ п. Вахнянина появивъ ся на сценѣ. Фаховый осудъ подасть нашъ спеціяльный рецензентъ, — мы можемо лише только сказати, що „Боянъ" запанувавъ вôдъ разу серцями нашои публики. По пупурі зъ украиньскихъ пѣсень народныхъ, котре розпочало концертъ нагородила „Бояна" публика гучными оплесками, на котрî они рôвно оріґінально якъ и вдатно вôдповѣли. Заспѣвали они хоръ Ja jsem Slovan s duši s tělem" по чески и тымъ, розумѣєсь, полонили всѣхъ такъ, що оплескамъ не було кôнця. Пôдчасъ того почали ся сыпати вѣнцѣ на сцену. Управа народного театру казала кождому членови „Бояна" подати гарный вѣнець зъ написею на лентахъ: „Na památku $18^{21}/_{5}$ 91." Діриґентови п. Н. Вахнянинови и присутному головѣ „Бояна" п. В. Шухевичеви подано великî чудовî вѣнцѣ, зъ котрыхъ першій мавъ напись; „Na památku Anatolu Vachňanynovi", а другій напись: „České Národní divadlo v Praze — Bojanu na památku". Дальше вручили „Боянови" величавî вѣнцѣ: союзъ ческо славяньскихъ спѣвацкихъ товариствъ въ Празѣ „Slavnému Bojanu" праскій Hlahol (котрого депутація була въ театрѣ) „Lvovskému Bojanu při koncertě v Národním divadle". Самъ „Боянъ", котрый усего рôкъ истнує и котрого вчерашный концертъ въ театрѣ єсть въ загалѣ першимъ публичнымъ выступомъ, вôддавъ свому діриґентови почесть, вручаючи єму закуплену на выставѣ, срѣбломъ украшену и ґранатами высаджену булавку діриґентску. Дальшî нумеры концерту тѣшили ся рôвножь такими самыми оплесками, якъ высше наведенî творы. Правдиво свѣтлымъ закôнченємъ торжественного вечера въ театрѣ народнôмъ була велика балябіля зъ Excelsior-а, котрôй нашî рускî гостѣ не щадили подиву и оплескôвъ.

„Коли участники „Бояна" вчера передъ полуднемъ зôйшли ся на пробу въ народнôмъ театрѣ, привитавъ ихъ директоръ и члены театру. Директоръ Шубертъ сказавъ, що театръ народный витає Русинôвъ зъ такою утѣхою и братною любовію, якъ заступникôвъ усѣхъ иншихъ славяньскихъ народôвъ, котрî дотеперь являли ся въ театрѣ народнôмъ. Що однакожь присутнôсть Русинôвъ робить ще веселѣйшою то ся обставина, що Русины прибувають зъ найсильнѣйшою прикметою штуки славяньскихъ народôвъ, зъ народною пѣснію. Въ имени сеи пѣсни повитавъ ихъ бесѣдникъ ще разъ и бажавъ, щобы Русины задержали театръ народный въ милôй згадцѣ. Зôбранî члены театру пôднесли вôдтакъ въ честь рускихъ гостей окликъ: Slava! Голова товариства „Боянъ" проф. Шухевичъ дякувавъ щирыми словами за такъ вôдзначне приняте и пôднѣсъ окликъ Slava! въ честь народного ческого театру."

Справоздавець „Narod. List-ôвъ" зъ выставы пише въ згаданôй ґазетѣ такъ:

„Передвчера повитали мы на выставѣ нашôй вôдпоручникôвъ симпатичного намъ народу сербского, а вже вчера мали мы зновъ новый обовязокъ — поздоровити на выставѣ членôвъ народу намъ не менше милого и дорогого, братного народу руского, котрî, приѣхали громадно зъ Галичины и Буковины, щобы на власнî очи побачити выставу ческу, о котрôй уже богато чули и читали. Рядомъ повозôвъ приѣхали они вчера передъ 11-тою годиною до ворôтъ выставы. Многî зъ нихъ були одягненî въ стрôй народный, а всѣ мали ґустовну вôдзнаку. При воротахъ ждала на нихъ незвычайно численно зôбрана публика на передѣ члены комітету выставы. Коли гостѣ завитали, пôднявъ ся грôмкій привѣтъ, а коли втихомирилось, промовивъ до Русинôвъ голова инсталяцiйного выдѣлу п. Янъ. По По промовѣ п. Яна гучно „Слава" и Na zdar! поздоровило рускихъ гостей. Въ оглушаючôмъ тôмъ крику було щось, що пôдносило и розжалювало душу, щось, що огрѣвало кровь. Середъ такого настрою промовивъ проф. Шухевичъ. Одушевлена а зъ жаромъ выголошена промовива проводника рускихъ гостей вôдъ разу проложила собѣ дорогу до сердець публики. Народъ нашъ вôдповѣвъ п. Шухевичеви кликомъ просто громовымъ, до котрого примѣшувалися разъ-уразъ клики одушевленыхъ Русинôвъ Ať žiji Cechové! Ať žije česki narod! Благословенна хвиля! Всѣ, хто въ тôй порѣ стоявъ у головнôмъ порталю выставы, чули у внутрѣ своѣмъ велике тепло, палаючій огонь. Бувъ то актъ взаимнои славяньскои любови, котра не таилась а бурхала отверто, безъ страху, безъ всякого огляданя. Люде двохъ народôвъ рôвно удатныхъ и рôвно великихъ, народôвъ однои славяньскои крови и однаковои благороднои душѣ, подавали собѣ руки.

„Коли Русины и ческа публика ступали вôдъ брамы тріюмфальнои на розглядины выставы, всѣмъ намъ здавало ся, що мы знаємось вже довго, дуже довго. Кажемо просто: мы залюбили ся въ Русинахъ а Русины залюбили ся въ насъ. Русины пôзнали, що выстава народу ческого єсть вымовнымъ сиґналомъ пробудженя славяньского елементу въ Австріи, що нею вôдзывають ся усѣ Славяне... И длятого було намъ всѣмъ весело.

„Поодинокî вôддѣлы выставы оглянули нашî братя рускî дуже бачно. Особливо въ вôддѣлѣ шкôльництва они станули прямо счудованî. Мали радôсть и бôль. Радôсть, бо пересвѣдчились о высокôмъ степени розвою ческого шкôльництва, — а смутокъ, бо въ ихъ вôтчинѣ доси такъ темно, такъ богато занедбано, а особливо въ шкôльництвѣ!

„Довго задержались Русины при оглядинахъ промысловои палаты, де „Боянъ" заспѣвавъ пѣснѣ рускî, нагадуючî нашî пѣснѣ. Такъ само нѣжнî, зъ тужливою мелянхолією. А при тôмъ незвычайно мельодiйнî, повнî глубокого огню. За вôдспѣванє тыхъ пѣсень мы „Боянови" дуже вдячнî..."

Hlas Naroda пише: „По оглядинахъ выставы дались Русины зняти фотоґрафічно два разы: насампередъ усѣ, а потôмъ окремо тî мужчины и женщины, що мали на собѣ строѣ народнî..... Межи рускими гостями — нотує *Hlas Naroda* — тѣшились загальною увагою

Такъ дивилась она й теперь, сидячи на соломѣ. Тымчасомъ вôдхиливъ хлопъ дверѣ комнаты. Марися думала, що то батько, а то чужій голосъ обôзвавъ ся:

— Look here! [1])

Бувъ то властитель норы, въ котрôй мешкали, старый мулятъ [2]) о хмарнôмъ лици, брудный, обдертый; ротъ мавъ выпханый тютюномъ.

Узрѣвши єго, дѣвчина налякалась дуже. Мали заплатити доляра за слѣдуючій тыждень, а не мали вже анѣ цента. Могла лише надложити покорою, тому зближилась до него, хопила єго за ноги и поцѣлувала въ руку.

— Приходжу по доляра! — сказавъ.

Зрозумѣла слово „доляръ", похитала головою, зачала просити, слова ѣй мѣшались, а очима неначе хотѣла сказати єму, що вже всьо выдали, що другій день нѣчого не ѣли, що голоднî и щобы змилосердивъ ся надъ ними.

— Богъ вельможному панови заплатить! — додала по польски — не знаючи вже, що говорити и робити.

Хочь вельможный панъ не зрозумѣвъ, що єсть вельможнымъ, але догадавъ ся, що доляра не дôстане; и то догадавъ ся такъ добре, що позбиравъ одною рукою клунки зъ ихъ рѣчами, другою взявъ дѣвчину за рамя, попхавъ єи легко въ гору на сходы, вывѣвъ на улицю, и кинувъ ѣй пôдъ ноги рѣчи; а потôмъ такъ само помалу вôдхиливъ дверѣ сусѣдного шинку и крикнувъ:

— Гей, Паді, єсть хата для тебе!

— All right! — вôдповѣвъ якійсь голосъ зъ середины — прийду на нôчь.

И мулятъ щезъ въ темныхъ сѣняхъ, а дѣвчина лишилась сама на улици. Уложила узлики на примурку, щобы не валяли ся въ болотѣ, станула при нихъ и ждала покôрно, якъ звычайно, и тихо.

Пянî Ирляндцѣ, що переходили улицею, не зачѣпали єи теперь. Въ комнатѣ було темно, але на улици ясно, а при тôмъ свѣтлѣ лице дѣвчины выдавалось таке марне, якъ по якôй недузѣ. Лише ясне льняне волосє лишилось, якъ давнѣйше, за то уста мала синî, очи запалî и пôдкутî, а кости выставали зъ лиця. Выглядала якъ цвѣтъ, що вяне, або якъ дѣвчина, що має вмерти.

Перехожî споглядали на ню такъ, якъ бы милосердились. Стара муринка спытала єи о щось, але не почула вôдповѣди и пôшла дальше ображена.

Тымчасомъ Лавро спѣшивъ ся до дому зъ такимъ добрымъ чутємъ, яке у дуже вбогихъ людей будить очевидный доказъ милосердя Божого. Отже мавъ бульбы, думавъ, якъ обоє будуть ѣсти, якъ завтра знову буде ходити кола возôвъ, а о позавтрѣ не думавъ, бо занадто бувъ голоденъ. Побачивши здалека, якъ дѣвчина стояла на улици передъ домомъ, здивувавъ ся дуже и приспѣшивъ ходу.

— А ты ту чого стоишь?

— Господарь насъ выгнавъ, тату!

— Выгнавъ?!

Дрова выпали хлопови зъ руки. Того вже було за богато. Выгнати ихъ въ таку хвилю, коли були дрова и бульбы! Що теперь зроблять, де спечуть ихъ, чимъ поживлять ся, куды пôдуть? За дровами гримнувъ Лавро и шапкою въ болото. — Исусе! Исусе! — обкрутивъ ся довкола, отворивъ уста, глянувъ непевно на дѣвчину и повторивъ єще разъ:

— Выгнавъ?

Потôмъ нѣбы хотѣвъ кудысь ити, але вернувъ сейчасъ, а голосъ єго ставъ глухій, храпливый и грôзный, коли обôзвавъ ся:

— Чому ты не просила єго, нетяго?

Она зôтхнула:

— Просиламъ, — каже.

— Въ колѣна вклонилась?

— Вклонилась.

Лавро знову обкрутивъ ся на мѣсци, якъ хробакъ, коли єго хто переколе. Въ очахъ стало єму зовсѣмъ темно.

(Дальше буде.)

---

[1]) Дивись ту!

[2]) Мулятъ — мѣшанець бѣлого чоловѣка зъ чорнымъ.

голкй Русинки одягнений въ богатй строѣ народнй, а зъ мужчинъ — статный проводникъ „Бояна“ проф. Шухевичь и ще кôлькохъ панôвъ въ строяхъ народныхъ. Особливо впадавъ у очи орiґінальный живописный стрôй одного юнака въ ноши гуцульской. Мавъ вôнъ на собѣ гнѣдый байбаракъ, широкій чересъ зъ похвами и ремѣнцями на набоѣ, щедро прикрашену дзюбенку, на головѣ крисаню, въ червоныхъ шараварахъ. Пôдъ одягомъ тымъ крывъ ся секретарь „Львôвского Бояна“, п. Венгриновичь... Гостѣ зъ королѣвства сербского — пише дальше *Hlas Naroda* — (прибувшй о два дни скорше до Праги) стрѣчають ся зъ Русинами и сердечно витають ся. Сербы прилучились такожь до повитаня Русинôвъ на выставѣ. На вечеръ въ середу (по концертѣ „Бояна“ запрошено до „Мѣщаньскои Бесѣды“ Русинôвъ и Сербôвъ спôльно. „Китара“ спѣвала пѣснѣ а капеля Шустра грала побôчь композицій ческихъ такожь славяньскй народнй мотивы“.

Зъ дальшои гостины Русинôвъ въ Чехахъ нотуємо лишь коротко, що въ четверъ вечеромъ гостили Русины въ прагскôмъ „Соколѣ“, де промавлявъ дръ Андрѣй Чайковскій а зъ рана були запрошенй на гостину до п. Войты Напрстка, де оглядали єго музей промысловый а вôдтакъ тамъ фотоґрафували ся.

„Разверстаніе угодій“

(Конець.)

VI.

Минула нѣчь.... вранцѣ вôдбули ся двѣ страшенний подѣѣ.... Натовпъ поліціянтôвъ — чоловѣка въ 200 и сотня козакôвъ, зôбрали на майданѣ 80 дѣвчатъ, молодиць и бабъ, засудженыхъ Водянюкомъ на тюрму за „самовольство“ (засыпанє ровôвъ). Усѣхъ ихъ мусѣли гнати пôдъ вартою до мѣсточка Макарова, щобъ тамъ позакидувати въ острогъ.

Голосѣнє дѣтей и матѣрокъ розрывали душѣ и краяли серце навѣть удальцѣвъ-козакôвъ!...

— Паночки-голубоньки! — голосили дѣвчата-пôдлѣтки: дозвольте намъ ити въ острогъ за матѣрокъ! Нехай мы двичѣ або хочь тричѣ высидимо въ острозѣ проти того, на скôлько засуджено нашихъ матѣрокъ! Згляньте ся! онъ у нихъ на рукахъ немовлятка!... и то зъ немовлятами въ острогъ!... змилуйте ся“.

„Прочъ!... Маршъ!...

Жѣноцтво повели...

— Щожь отсе мы теперь робитимемо безъ жѣнокъ? — шуткували чоловѣки, — але зъ пôдъ того шуткованя капали кервавй сльозы.

— Нѣ що бôльшь, якъ треба, значить, рушати на Кієвъ та благати пана Тамару, „щобъ поставивъ намъ жѣнокъ на той часъ, докй нашй вернуть ся“.

Ще не скôнчило ся отсе невымовно тяжке шутковане, якъ увесь народъ, немовъ та громовина, вдарила страшенно траґічна звѣстка: старый 70-лѣтный дѣдъ Трохимъ Смолярь не вынѣсъ „культурнои“ наруги и „общеруского“ гнобительства! Учора высѣкли на кладовищи єго хорого сына, сегодня єго невѣстку погнали въ острогъ!... вôнъ взявъ тай повѣсивъ ся...

Натовпъ мовчки знявъ шапки, перехрестивъ ся и суворый, немовъ сама суворить, смутнѣйшій вôдъ самого смутку рушивъ до Смоляревого трупа...

Тогожь дня Смоляря поховали и на моги лѣ єго зложили клятьбу: докй живй не приставати до розмежованя и хочь бы тамъ що, доступитися до царя!...

Микула Микуличь.

Переглядъ політичный.

Скрайна лѣвиця угорского сойму, — якъ пише *Budapester Tagbl.* — намѣряє стояти дальше въ тактицѣ обструкційной, а всякй намаганя склонити єи до якого компромісу, показали ся даремными. Въ правительственныхъ кругахъ угорскихъ выринуло теперь пытанє, чи недало бы ся соймъ вôдложити, або взагалѣ розвязати. Мабуть до сего остаточного средства т. є. до розвязаня парляменту не прийде, хоть Тиса и єго прихильники того хотять. Вже правдоподôбнѣйше, що въ серпни наступить вôдложенє сойму. Тымчасомъ розправа надъ реформою адміністраційною має ити дальше своимъ звычаємъ, а при §. 1 намѣряють деякй члены партіи независимыхъ поставити внесенє, взываючи презеса кабінету, щобы предложивъ Є. Вел. Цѣсареви пропозицію розвязаня палаты послôвъ, щобы край мôгъ выборами рѣшити справу реформи адміністраційнои. Сли бы таке внесенє справдѣ предложено, справа розвязаня палаты стала бы конечною. Скрайна лѣвиця є гадки, що правительство боить ся новыхъ выборôвъ.

Петербурскй дневники доносять, що тычи днями выѣхали урядники до окремыхъ припорученъ въ міністерствѣ справъ внутрѣшныхъ до кôлькохъ ґуберній, щобы розвѣдати про правдивый станъ урожаѣвъ въ тыхъ мѣсцевостяхъ.

Поліційный департаментъ выдавъ розпоряджене, котре забороняє принимати жидôвъ до институцій поліційныхъ.

Місіонарскій зъѣздъ въ Москвѣ принявъ внесенє епископа Виссаріона, котрый домагає ся конечного зменшеня годинъ латиньского языка въ школахъ, а при науцѣ греки щобы звертати увагу на читанє письмъ вôтцѣвъ церкви; зъѣздъ рѣшивъ вôднестись въ тôй справѣ до синоду.

До *Köln. Ztg.* доносять зъ Петербурга, що дотеперѣшный заказъ грати Марсиліянку въ Россіи знесено по причинѣ гостины француской ескадры въ Кронштадтѣ.

Новинки.

— **Справы особистй.** Ґр. Стан. Бадені повернувъ зъ Вѣдни до Львова. — Президентъ мѣста Львова, дръ Едмундъ Мохнацкій повернувъ зъ вôдпустки и обнявъ урядованє.

— **Конкурсъ.** На посаду професора ботаніки въ краєвôй высшôй школѣ рôльничôй въ Дублянахъ розписаный конкурсъ зъ платнею 1300 зр. додаткомъ 140 зр. додаткомъ пятилѣтнымъ 200 зр. и вôльнымъ мешканємъ; речинець подавати ся назначеный до дня 1 вересня.

— **Міністеръ торговлѣ, маркізъ Бакегемъ** має сыми днями — якъ доносить Czern. Ztg. — приѣхаты до Черновецъ. Приѣздъ сей стоить — якъ кажуть — въ звязи зъ якимись торговельно-зелѣзничими справами на Буковинѣ.

— **Въ институтѣ глухо-нѣмыхъ у Львовѣ** єсть опорожнене одно безплатне мѣсце вôдъ 1 вересня с. р. для дитины вôдъ 8 до 13 лѣтъ, католицкои вѣры безъ рôзницѣ пола, котра выкажесь свѣдоцтвомъ убожества и щѣпленои восны. Першеньство має львôвска дитина. Речинець до 20 серпня.

— **Въ Зымнôйводѣ-Рудно** устроює тамошна читальня завтра, коли буде погода, велику прогульку при участи хору мѣсцевои молодѣжи и музики зъ Любѣня. Въ проґраму забавъ входять: 1) Обжинки; 2) перегоны въ мѣшкахъ и 3) на сѣльскихъ коняхъ; 4) иншй забавы. Білетъ вступу коштує для дорослои особы лишь 15 кр. а для селянъ 4 кр. Чистый дохôдъ призначеный на будову дому для мѣсцевои читалнѣ. Добровôльнй датки приймає ся зъ великою вдячностію. Поѣзды зô Львова до Рудна вôдходять о 4 год. 20 мін. и о 6 год. 16 мін. по полудни Коли не буде погоды, то прогулька вôдбудесь слѣдуючои недѣлѣ.

— **Почестне горожаньство** надала Рада мѣста Любачева, своєму бурмістрови п. Игн. Шидловскому за єго великй заслуги для громады.

— **Божевôлный,** 35-лѣтный заживный мужчина, волосє и вуса темнй, одѣтый лише въ бѣлю и соломянôмъ капелюсѣ, утѣкъ оногды зъ заведеня для божевôльныхъ въ Кульпарковѣ. Божевôльный той называє ся Пôдкасаный.

— **Нещасливй пригоды.** Въ саджавцѣ на Знесѣню утонивъ ся оногды 23-лѣтный зарôбникъ Михайло Шпирка, въ очахъ своихъ двохъ товаришѣвъ, котрй нѣякъ не могли єму подати ратунку. — Въ ставѣ за личаковскою рогаткою утонивъ ся знову якійсь молодый хлопець. На крикъ потапаючого збôгли ся вправдѣ люде але не могли вже єго выратувати.

— **Тифусъ ґастричный** проявивъ ся въ Бруховичахъ пов. львôвского. Дня 11 лип. сконстатовано тамъ 11 случаѣвъ занедужаня. Позаякъ зъ того села богато людей у Львовѣ бере молоко, а то молоко може бути дуже легко занечищене людьми, що мають дѣло зъ недужими, то львôвскій маґістратъ остерѣгає Львовянъ, щобы они зъ вôдтамъ або зовсѣмъ молока не брали або бодай єго переварили.

— **Повѣнь на Шлеску,** якъ доносять ґазеты, позаливала великй обшары управныхъ земель, особливожь низшй части мѣста Опавы и Катраинъ, де повыливали черезъ уливнй доощѣ рѣки Опава, Морава и другй. Комунікація можлива лише на чайкахъ, лодкахъ та наборзѣ зробленыхъ мостахъ Цѣла долина Кладска мовъ одно озеро. Рѣка Ниса все ще прибуває. Кôлька сѣлъ зовсѣмъ затопило, а люде ледви зъ житємъ повтѣкали. Зъ Пардубичь доносять, що тамъ такожь выляла Лаба, а вода все такій ще прибуває. Рôвнины позаливанй водою.

— **Намъ, выгôднымъ Галичанамъ,** тяжко повѣрити, до якого степеня доходять въ Испаніи спеки. Въ мѣстѣ Севіллѣ вже о 9-ôй годинѣ рано тепломѣръ Цельзія показує 50-степенѣвъ. Воздухъ горячій мовъ передъ розпаленою печею, а выставленй на сонци предметы палають мовъ умысно у огни розôгрѣтй. Людямъ выдає ся, що вдыхують въ себе поломѣнь, розпалюючу усе тѣло. Воробцѣ десятками падають безъ житя зъ дахôвъ на землю, куры заточують ся и падають спрагненй зъ отвореными дзюбами. Кôльканацять робôтникôвъ погинуло зъ сонѣчного пораженя въ поли. Въ Мурціи шалѣвъ африканьскій вѣтеръ горячій levече, пôдъ котрого подувомъ усьо омлѣває и паде. Въ Мадритѣ спеки доходять рано въ холодѣ до 34·8 степ., а въ сонци до 43·5 ст., а въ нашихъ парняхъ звычайно степенѣ низшй. Таки самй вѣсти подають зъ Маляґи, Бадайоцъ, Валенціи и много иншыхъ.

Всячина.

— **Велике нещастє вôдъ грому.** Въ селѣ Райтенгавъ на Моравѣ ударивъ громъ въ ночи дня 20 с. м. якъ разъ о пôвночи въ гостинницю, въ котрôй богато людей забавляло ся и якъ разъ танцювали. Громъ убивъ на мѣсци одного чоловѣка а 80 людей приголомшивъ и поваливъ на землю. Зъ приголомшеныхъ прийшли декотрй по якôмсь часѣ знову до памяти и подужали зовсѣмъ але богато зъ нихъ осталось калѣками; имъ повѣдоймало руки або ноги.

Телеграмы.

Вѣдень 25 липня. Супротивъ всѣлякихъ комбінацій, по причинѣ выѣзду ґр. Таффого до Ишль, констатує *Fremdenblatt*, що єсть звычаємъ, що шефъ кабінету по сесіи здає справу Монарсѣ; то однакожь не выключає, щобы тамъ не порушено найновѣйшихъ подѣй въ Празѣ.

Нантъ 25 липня. Послѣднои ночи пôдложивъ хтось діамітъ пôдъ дôмъ банкіра Руссельета и єго зятя. Шкода величезна. Нѣхто не погибъ. Мѣсто дуже занепокоєне. Арештовано трохъ анархістôвъ, пôдозрѣныхъ о атентатъ.

Бѣлградъ 25 липня. Король Александеръ повѣдомивъ передъ выѣздомъ свого батька, що приѣде до него до Парижа и поѣде зъ нимъ до купелѣвъ.

Прага 25 липня. На равтѣ въ честь польскихъ гостей высказавъ Седлякъ именемъ комітету выставового бажане, щобы всѣ Славяне въ часѣ гостины Є. Вел. Цѣсаря на выставѣ вôддали єму поклôнъ дѣломъ розвиваючимъ се на мирнôй пôдставѣ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно детилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

Складъ фабричный

ц. к. упривілійованои фабрики выробôвъ бавовняныхъ

Бенедикта Шролля сынôвъ въ Бранау (Чехи)

ШИФФОНЫ, ШИРТИНҐИ, КРЕТОНЫ, ПЕРКАЛѢ, ДЫМКИ, ОКСФОРДЫ. Шифоновй платки до носа.

Цѣны найнизшй.

Головный складъ выробôвъ ориґінальныхъ чисто вовняныхъ въ порукою

Проф. Др. ҐУСТАВА ІЕҐЕРА

зъ фабрики Вильгельма Бенґера сынôвъ въ Бренґенцъ и Штуттґардѣ.

Цѣны фабричнй. — Цѣнники оплачено.

Поручае **М. Балабана наслѣдникъ**

НИКОЛАЙ ЛЮДВИҐЪ

у **Львовѣ**, площадь Маріяцка, ч. 8.

Маю честь завѣдомити, що въ моихъ

СКЛАДАХЪ МАТЕРІЯЛÔВЪ БУДÔВЛЯНЫХЪ

и фабрицѣ выробôвъ бетоновыхъ

у Львовѣ ул. Сикстуска ч. 16. — Тельефонъ ч. 180. — въ Перемышли ул. Мицкевича ч. 249 напротивъ готелю Viktoria, удержую слѣдуючй артикулы, котрй доставляю по якъ найдоступнѣйшихъ цѣнахъ и условіяхъ.

Цементъ найславнѣйшои марки. — **Вапно** ґидравлічне и скальне. — **Ґипсъ** мурарскій, навозовый, штукаторскій и алябастровый, печи кафлевй, пôдлоги, руры, рынны, жолобы и мушлѣ штайнґутовй, тоже и цементовй власного выробу, папу дахову, плыты ізоляційнй, цеглы и плыты пекарскй огнетревалй, дрены и дахôвки, рôжнй вôдливы зелѣзнй будôвлянй а именно: слупы, крокштины, балясы до сходôвъ и бальконôвъ, дверцѣ герметичнй до печей, руры спустовй, слупы до лятарнь *и въ загалѣ всякй матеріялы входячй въ составъ будôвлѣ.*

Особенно звертаю увагу на пôдлоги штайнґутовй для церквей и костелôвъ.

Зъ поважанемъ

І. Ржендовскій.

Гербата россійска.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ **хиньске срѣбло**

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручаютъ:

Предметы служачй до ужитку церковного и домового, одповѣднй на **выправы слюбнй, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацін, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опаковаье безплатно. 1—1.

Самовары тульскій.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того профессора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленй тымъ молокомъ не слабують на жаднй слабости жолудковй або кишковй и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе наймеше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

Др. Евгеній Бачиньскій,

по дволѣтнôй практицѣ въ Низшôй Австріи вернувъ до краю и осѣвъ въ **Збаражи.**

Всякого рода

ВИНА

лѣчничй

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

ГАЛИЦКІЙ

КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% нарôкъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякй ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гипотечнй.	**4%** пожичку пропинаційну галицку.
5% листы гипотечнй преміованй.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гипотечнй безъ преміи.	**4½%** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	**4½%** пожичку пропинаційну угорску.
4½% листы Банку краєвого.	
4½% пожичку краєву галицку.	

4% угорскй Облигаціи индемнизаційнй,

котрй то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного пріймае ôдъ Вп. купуючихъ всякй **выльосованй,** а вже платнй мѣстцевй паперѣ цѣннй, якъ также **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевй,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИҐІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручае **францускій кураційный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ ориґінальныхъ фляшкахъ ¾ літров. по 2 зр. 60 кр.

Также поручае превосходне средство диететичне

КЕФИРЪ

правдивый, спорядженый зъ грыбкôвъ кавкаскихъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.